

Andai Ernőné Édesanyjával És Húgával

Ez az anyám, a húgom és én. Amikor édesanyám 45 éves volt, fogta magát, szült még egy gyereket. Én már 21 éves voltam, és akkor született az egyetlen testvérem. Amikor beteg lett édesanyám, akkor a húgom tőlem járt iskolába, sőt egy darabig egyetemre is, amíg el nem ment Kubába tanulni. 1956-ban [lásd: 1956-os forradalom] a húgom elment. Bécsig eljutott. Mert elment egy fiú után, és akkor ott összevesztek, mert kiderült, hogy a fiúnak már megvan a vízuma Angliába, és őneki nem szólt egy szót se, és erre fogta magát és visszajött. Bizony nagyon nehéz volt az élete, mert lett egy priusza, és nem vették fel az egyetemre. Akkor kötött egy nagyon rossz házasságot egy fiúval, akinek az apja-anyja orvos volt. A fiú húzta az egyik lábát, mert 18 éves korában gyermekparalízist kapott. Nagyon szép lány volt a Marika húszéves korában, nagyon szép volt. Beleszeretett, és a szülei majd a frászt kapták örömükben, hogy ilyen menyük lesz, aki egyrészt egy komoly rendes kislány. És akkor elpanaszolta a Marika, hogy a legnagyobb bánata az, hogy nem vették föl az egyetemre. Hó, hát azt mondják, ez nincs. Volt egy barátnőjük, egy 1919-es [lásd: Tanácsköztársaság] emigrált orosz zsidó nő -- egy bűbájos nő volt --, az egész kormányt ő tanította oroszul. Mindenkivel jó barátságban volt. És elmondták, hogy van a Marikának egy ilyen priusza, hogy elfogták és becsukták, mert újból disszidálni akart, miután visszajött. Nem veszik fel. Ó, azt mondja, ez nem jelent semmit. Fölírt minden adatot buzgón, elment a belügyes volt tanítványához, bementek oda, ahol az ilyenek papírai, személyi papírai voltak, megfogták azt a börtönről szólót, kiemelték, eldobták, nem volt többé. Fölvették. Így ment ez. És ott, mivelhogy ő volt a legjobb az évfolyamban spanyolból, természetesen kapott egy kubai ösztöndíjat. Nagyon-nagyon tudott tanulni. Marika Kubában szerzett diplomát. Anyanyelvi szinten beszél spanyolul, és mivel ott angolszakos volt, ma angol--spanyol tolmácsként dolgozik.